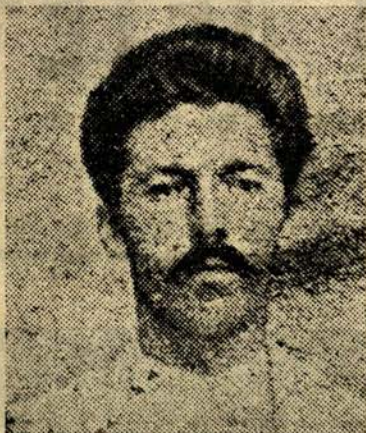

Дейци за освобождението ни

НИКОЛА ЦВѢТКОВЪ

Роденъ е на 18. I. 1849 г. въ Ловечъ. На осемнадесетата си година станалъ самостоятеленъ майсторъ казанджия (бакърджия). Наричали сж го „казанджийчето“. Билъ е членъ на тайния рев. комитетъ въ Ловечъ. Той е билъ преданъ комитетски човѣкъ. Презъ оная паметна зимна нощ на 26 срещу 27 декември 1872 год., когато въ историческото ханче турската потеря залови апостола на свободата В. Левски, Никола Цвѣтковъ — Казанджийчето сжщо е билъ заловенъ заедно съ Левски, поради това, че той е придружавалъ Левски. Никола Цвѣтковъ е участвувалъ после въ Освобод. война. Следъ освобождението е продължилъ 5—6 год. своя занаятъ, после постъпва на служба — горски стражаръ, която е заемалъ цѣли 30 години. Починалъ е на 10. XI. 1904 год. Погребанъ е тържествено въ църквата „Св. Недѣля“ — Ловечъ.

МОЛБА

на Ванка

*Малкъкъ Съчко, не бошувай,
чуй ни:
стига вече — не лудувай!
бедни хора съжали
и сърдцата разведри!*

*Съчко, разтопи снѣжеца,
чуй ни:
ний сме малкитъ дечица
чуй ни тихитъ молби:
надъ бедняци се смили!*

Д. Ю. Арабаджиевъ

Грѣшка

Подъ пълна пара влака лѣтеше по равното Софийско поле. Приятната зеленина на поникналитъ ниви галѣше очитъ ми, а презъ отворения прозорецъ влизаше утрения хладъ. Всичко това предразполагаше къмъ разговори. Въ купето бѣхме всичко шесть души; петима граждани и единъ селянинъ. За пръвъ пѣтъ пѣтува той съ влакъ и не може да се научди:

— Брей, колко бързо върви ... лети ... чудо!

— За къде пѣтувашъ? — запита го нѣкой.

— Отивамъ въ . . . . . отговори той, 10 години страдамъ отъ ревматизъмъ, но не се търпи вече. Оставихъ челедъта на работа, а азъ — на лѣкуване. Да правя бани, каза доктора.

— Моля, г. да, билети, — прекъсна разговора ни кондуктора и ние бързо ги приготвихме за провѣрка.

Чиновника внимателно ги преглежда и съ едно „мерси“ ни ги връща. Най-после идва редъ на нашиятъ спѣтникъ — селянина. Кондуктора младо интеллигентно момче, се усмихна. „Но, г-не, — каза той — вие сте направили една грѣшка“.

Дветъ сини очи боязливо го погледнаха и мургавото лице почервенѣ.

— Грѣшка? Каква?

— Взели сте си билетъ за пѣтнички влакъ, а този е бързъ. Ще доплатите разликата и нѣколко лева глоба, — отговори все така усмихнатия кондукторъ. — Ей сега ще дойде началникътъ.

Когато чиновника продължи провѣрката къмъ другитъ купета, нашия спѣтникъ се обади.

— Абе отгде да знамъ? Гледамъ: влакъ, и се качвамъ, а пжкъ то . . . какво стана. . . Хеле разбранъ човѣкъ излѣзе. Азъ мислѣхъ, че ще ми каже: Хей, байно, тука не минаватъ такива, и ще ме сваля. Следъ малко добави: — Дали пжкъ не си помисли че нарочно съмъ го направилъ? И безпкойния погледъ на синитъ очи като че се стремѣше да долови мислитъ ни. Ние взехме да го успокояваме.

Азъ гледахъ това смутено лице и
(Краятъ на 3 стр.)